

Arjen

WEST
050

Het verhaal van Arjen Jager uit de Iepenlaan, huismeester met participatiebaan:

Vergeleken bij toen is mijn leven nu een feestje

“Het ging fout in de relatie maar we bleven nog lang bij elkaar omdat er kinderen waren. Uiteindelijk besloot ik om ermee op te houden. Je kunt niet alleen maar geven-geven-geven, ik liep tegen een burn out aan. Ik werkte bij KPN als planner, een zware HBO-functie. Maar planners werden overbodig, ik kreeg ontslag. Dat is nu 5 jaar geleden.

Ik had geen gezin meer, geen huis, geen kleding, niks meer. De ontslagvergoeding raakte op, mijn sociale netwerk werd heel klein, ik ging wat meer drinken, mijn gezondheid ging achteruit. Leververvetting, zei de dokter. Dat was mijn wake-up call.

Mijn droom was een eigen studio maar het is heel lastig om er tussen te komen in de muziekwereld, en om jezelf te blijven motiveren. Je kunt gewoon niet alles in je eentje. Na een jaar had ik weer meer energie en ik ging actief achter werk aan, maar toen hakte de crisis er in. Ik was 50 - alleen maar afwijzingen. Uiteindelijk kwam ik in een isolement en ik werd somber. Ik vulde de dagen met een beetje gamen en muziek maken. Je wereld wordt heel klein, je zakt langzaam in.

Dat mijn dochter bij me kwam wonen aan de Iepenlaan, werkte genezend. Ze was toen nog geen 18 en mijn bijstandsuitkering ging zelfs een beetje omhoog. Ook dat gaf wat verlichting.

Op een dag werd er aangebeld, Rebecca heette ze. Ze deed een onderzoek voor de gemeente, ze wilde weten of mensen tevreden waren met hun situatie, of ze vereenzaamd waren en of ze misschien wat vrijwilligerswerk wilden doen. Ik had wel wat moeite met sommige vragen. Hoe het met mijn gezondheid is bijvoorbeeld, daar heeft de gemeente niks mee te maken. Rebecca keek rond en zei, u heeft het wel schoon. Toen dacht ik: wat is dit? Maar ik wilde wel

vrijwilligerswerk gaan doen. Het idee van een betaalde baan had ik toen allang losgelaten. Als je zo lang op de bank zit, worden je skills minder en je hebt geen ritme meer. Er is een Wijkbedrijf, zei ze, dat allerlei dingen gaat organiseren en talent vrijmaken uit de wijk voor mensen die thuiszitten. Ik had een gesprek met Marte Wytsma. Ze zocht nog een huismeester voor het Wijkbedrijf.

Het is erg leuk: alles een beetje in de gaten houden. Dan moet dit gebeuren, dan moet dat gebeuren. Ik heb een technische achtergrond, ik bemoei me overal mee. Ik heb het pompsysteem voor viskwekerij aangelegd en het computersysteem hier geïnstalleerd. Mijn netwerk wordt groter. Ik heb het gevoel dat ik weer wat bijdraag en dat geeft me ontzettend veel energie. Vergeleken met toen is mijn leven nu een feestje. En het fijne is dat ik 100 euro per maand op mijn uitkering krijg. Ik heb gelukkig nooit in de schuldsanering gezeten maar het is wel een heel gegoochel. Als mijn participatiebaan over 2 jaar afloopt, ben ik financieel weer een beetje boven water.

Ik ben realistisch: dan ben ik 57 en werkgevers vinden me nu al te oud. Mijn doemscenario is dat ik straks weer in die zwarte put verdwijn. Ik denk er liever niet aan. Ik leef in het moment en haal energie uit de dingen die ik nu doe. Dat is mijn beloning.”